

Чытанка - урывак

Вольга Гапеева

вершы

•

там дзе сёння выпадзе снег
не будзе мяне
там дзе маўчанне ёсць спробай прызнання
намераў чужых не разабраць
і можна доўга глядзець на адбітак у шкле
уяўляючы кароткую стрыжку
заместа сваіх даўгіх валасоў
але так і не ўзяцца нажніцаў

так я і еду туды дзе нараджаецца снег
кожны дзень
хаваючы недасканаласць быцця
гэты снег – гуманіст
ён нікому нічога не абяцаў
ён проста быў
нараджаўся і паміраў

ён мог зацярушыць дзе заўгодна
ў арменіі ці кактэбелі
наваліцца ўсім цяжарам прымусовасці
і гэтак жа хутка раставаць
перадаўшы золкасць як эстафету
каб пасля здзіўляцца чаму маю такія халодныя рукі і
пяткі
і спрабаваць адхукаць пальцы
у бессэнсоўнасці такога занятку
я і мой снег будзем бавіць гадзіны ў ложку
так і не здолеўшы прызнацца
адно аднаму
ў сваёй адзіноце

•

цяперашні час даецца мне цяжка
мінулы ведаю лепш
там і жыву
вось бы як у кіно
згубіць памяць
і тых хто там прапісаўся
не маючы майго на тое дазволу
тады кожную згадку буду спакойна здымаць
як волас з пляча паліто
не здолеўшы прыгадаць ужо
чыйны

•

вызначыцца з памерам

колькі месца патрэбна мне
колькі – іншым

выразаць і злучыць часткі

цяпер у мяне свой човен

на беразе
новы
прыгожы

у захапленні сядваю ў яго
уяўляю як гэта быць на вадзе
бяру вясло
і вяслую

на пяску застаюцца пісягі

я запрашаю іншых
пасядзець са мной у маім чоўне
заплюшчыць вочы
і плыць

дзіўны атракцыён
некаторым аднак падабаецца

мой човен на беразе
такі ідэальны
прарэхі аднак робяцца бачнымі ў небяспецы

а значыць
трэба спусціць яго на ваду
і сустрэцца з неідэальнасцю
чоўна
сябе
і іншых

•

amores perros

мне прыносілі чакаляду
дарылі сукенкі
нават здаралася кветкі
прысвячалі вершы
    а я хацела сабаку
мне казалі што я прыгожая
незвычайная добрая
і разумная
я не верыла і толькі злавалася
    бо хацела сабаку
тыя што прыносілі чакаляду
дарылі сукенкі і прысвячалі вершы
браліся шлюбам разводзіліся
хтось паміраў
    а я ўсё хацела сабаку
і як у Астрыд Лінгрэн
казалі яны
малыш, навошта табе сабака, мы ж лепш за сабаку
у нявер'і прымружвала я вока
і далей сядзела на падваконні
    думаючы пра сабаку
якой ён пароды
вясёлы або з меланхоліяй
ці трэба яго вычэсваць
чым карміць
ува што ён любіць гуляцца
ці патрэбна дрэсура
ці разумее без словаў
проста гледзячы мне ў вочы
і аднойчы
па дарозе з басейну я пачула як за мною бяжыць нехта
выбач што так доўга цябе шукаў
мы абняліся і ён распусціўся
самай гаючай пігулкай
затапіўшы сабой кратар
што зеўраў унутрох
мой сабака
мая самалюбоў

•

ніколі не думала што так цяжка насіць сукенку
спадніцу абцасы каралі
і не ператварыцца ў калядную елку
ці ператварыцца і не звяртаць увагі
гэта сапраўды цяжка
быць упісанай у цела
якое магчыма і не хацела
каб я ў яго была ўпісана
і менавіта так апраанала
як апраанаю

можа яно хацела стаць больш бачным для навакольных
і пэўна на мае кашулі вольнага крою
злуецца
а я злуюся ў адказ
забываючыся што кожная з нас
ці кожны
быў голым народжаны
ці была...

у калідоры перад люстэркам
узгадваю вачыма ўсё што з намі было
і яно
глядзіць на мяне панура
бо сёння зноў не тое я апранула

•

прачынаюся па чужым будзільніку
перапісваю чужыя тэксты
думаю пра чужых нябожчыкаў
сустракаюся з чужымі сябрамі
размаўляю на чужых мовах
фатаграфуюся з чужымі дзецьмі
пешчу чужых катоў

жыву ў нічыйных пакоях
чытаю нічыйныя кніжкі
ем нічыйным відэльцам
рэжу нічыйным нажом
сплю пад нічыйнымі коўдрамі

так я вучуся быць госцяй
у гэтым чужым і нічыйным свеце
каб калі мяне потым папросяць
я нарэшце сваёю памерла б смерцю

•

рукі мае абапіраюцца аб дрэва
на якім ляжыць іншае белое дрэва
у якім трэцім дрэвам
пра гэта пішу

стол   нататнік   аловак

вакол мяне памяць цэлага лесу
ува мне дрывасека памяць
памяць шамана
і памяць таго першага дрэва
што я абдымала ў бабуліным садзе
аддаючы боль і словы
і беручы цяпло
пакуль не ссеклі яго
бо яблыкаў больш не давала

практычнае існаванне
калі прыгажосць мераецца карысцю

ведаеш, дрэва,
яны і да сябе ставяцца так жа
майструюць адно з аднаго шафы
выкарыстоўваць іншых як дзверы
будуюць з сябе клеткі
калі ўсё што ім трэба
прыціснуцца цэлам да цела
каб узгадаць што не самотна
у гэтым лесе вырубленых людзей